

- 6) Kosztowa — od 1 do 75 oraz dawna księga tabularna nr 1155,
 7) Orzechowce — od 1 do 68, od 70 do 96, od 98 do 428, 430, od 432 do 588, od 590 do 597, od 600 do 725 i od 727 do 967 oraz dawna księga tabularna nr 1158 i 1159,
 8) Brzuska — od 131 do 464,
 9) Sufczyzna — od 1 do 60, od 161 do 210 oraz od 271 do 460,
 10) Kotów — od 1 do 119 oraz dawna księga tabularna nr 157,
 11) Jawornik Ruski — od 1 do 492,
 12) Żohatyn — od 1 do 83, od 85 do 150, od 251 do 362 i od 417 do 564,
 13) Leszczawa Górna — od 71 do 140 i od 231 do 343,
 14) Leszczawka — od 1 do 238,
 15) Malawa — od 1 do 196,
 16) Kuźmina — od 121 do 257,
 17) Nowosiółki Dydyńskie — od 1 do 239, od 404 do 473 i od 543 do 599 oraz dawna księga tabularna nr 481,
 18) Huwniki — od 1 do 83, od 87 do 322, od 324 do 417 i od 419 do 430 oraz dawna księga tabularna nr 532,
 19) Posada Rybotycka — od 1 do 432 oraz dawna księga tabularna nr 55,
 20) Borysławka — od 1 do 463 oraz dawna księga tabularna nr 982,
 21) Makowa — od 1 do 570 oraz dawna księga tabularna nr 172,
 22) Sopotnik — od 1 do 170 oraz dawna księga tabularna nr 957,
 23) Wola Korzeniecka — od 81 do 256,
 24) Nowa Wieś — od 121 do 188,
 25) Bircza — od 1 do 22, od 24 do 60 i od 241 do 511,
 26) Dmytrowice — od 1 do 283 oraz dawna księga tabularna nr 922,,
 27) Iskań — od 1a do 63a oraz dawna księga tabularna nr 1116,
 28) Korytniki — od 1 do 20, od 22 do 308, od 310 do 477, od 479 do 843 i od 845 do 867 oraz dawna księga tabularna nr 336.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: S. Walczak

34

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ŻEGLUGI

z dnia 2 lutego 1970 r.

w sprawie obsady łodzi i tratw ratunkowych morskich statków pasażerskich oraz wydawania świadectwa ratownika.

Na podstawie art. 46 § 1 Kodeksu morskiego (Dz. U. z 1961 r. Nr 58, poz. 318) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się do polskich morskich statków pasażerskich odbywających podróże międzynarodowe.

2. Przepisy rozporządzenia dotyczące egzaminowania i wydawania świadectw ratownika stosuje się również do członków załóg polskich statków morskich innych niż określone w ust. 1.

§ 2. 1. W składzie załogi każdego morskiego statku pasażerskiego powinna znajdować się określona liczba osób posiadających odpowiednie kwalifikacje do obsługi oraz do kierowania łodziami i tratwami ratunkowymi.

2. Dowodem posiadania kwalifikacji wymienionych w ust. 1 jest dyplom oficera służby pokładowej lub świadectwo ratownika, przewidziane w rozporządzeniu.

§ 3. 1. Minimalną liczbę osób, posiadających kwalifikacje przewidziane w § 2, dla każdej znajdującej się na statku łodzi ratunkowej (kwalifikowana obsada) określa poniższa tabela:

Nośność łodzi wystarczająca dla:	Minimalna liczba kwalifikowanej obsady:
poniżej 41 osób	2
od 41 do 61 osób	3
od 62 do 85 osób	4
ponad 85 osób	5

2. Spośród osób określonych w ust. 1 powinien być wyznaczony dla każdej łodzi ratunkowej kierownik łodzi i jego zastępca.

§ 4. 1. Dla każdej motorowej łodzi ratunkowej powinien być wyznaczony co najmniej jeden członek załogi obeznany z obsługą silnika łodzi.

2. Dla każdej łodzi ratunkowej wyposażonej w stałą radiostację łodziową i reflektor powinien być wyznaczony członek załogi obeznany z obsługą tego wyposażenia.

3. Jeżeli statek jest wyposażony w przenośną radiostację łodziową, powinien być wyznaczony członek załogi odpowiedzialny za umieszczenie tej radiostacji w określonej łodzi ratunkowej, jak również członek załogi posiadający odpowiednie umiejętności do jej obsługi.

4. Kierownik łodzi ratunkowej powinien posiadać imienny wykaz członków załogi stanowiących obsadę łodzi i powinien zapewnić, aby członkowie załogi wchodzący w skład tej obsady byli zaznajomieni ze swymi obowiązkami.

§ 5. Kierownika i innych członków załogi stanowiących obsadę łodzi ratunkowej wyznacza kapitan statku.

§ 6. Dla każdej tratwy ratunkowej kapitan statku wyznacza co najmniej jednego członka załogi posiadającego kwalifikacje przewidziane w § 2; w razie wyznaczenia do obsługi tratwy ratunkowej więcej niż 1 członka załogi — kapitan statku wyznacza kierownika tratwy.

§ 7. 1. Świadectwo ratownika może być wydane osobie, która:

- 1) odpowiada warunkom zdrowotnym wymaganym od osób zatrudnionych w służbie pokładowej na polskich statkach morskich, stwierdzonym ważnym świadectwem lekarskim, wydanym w przepisany trybie,
- 2) posiada praktykę pływania w ilości co najmniej 12 miesięcy, nabytą poza granicami żeglugi krajowej,
- 3) złożyła egzamin teoretyczny i praktyczny według programu określonego w § 8.

2. Świadectwo ratownika na statkach uprawiających żeglugę krajową może być wydane osobie, która odpowiada warunkom określonym w ust. 1 pkt 1 i 3 oraz posiada co

najmniej 24 miesiące praktyki pływania, nabytej w żegludze krajowej.

3. Przez żegludę krajową rozumie się żegludę określoną w przepisach dotyczących kwalifikacji zawodowych członków załóg polskich statków morskich w tej żegludze.

4. Wzór świadectwa ratownika zawiera załącznik do rozporządzenia.

§ 8. 1. Egzamin na ratownika powinien obejmować sprawdzenie wiadomości i umiejętności kandydata w zakresie: zasad budowy i działania środków ratunkowych, wodowania i podnoszenia ich na statek, wiosłowania, sterowania i żaglowania, umiejętności należytego użycia wyposażenia i osprzętu środków ratunkowych, nadawania i odbierania sygnałów oraz przyjmowania i wydawania rozkazów stosowanych przy czynnościach związanych z używaniem środków ratunkowych, jak również w zakresie zachowania się rozbitków znajdujących się na morzu oraz udzielania im pierwszej pomocy.

2. Szczegółowy program egzaminu ustala Minister Żeglugi.

§ 9. 1. Egzamin przeprowadzają komisje egzaminacyjne powoływane przy urzędach morskich przez dyrektora urzędu morskiego.

2. Z egzaminu powinien być sporządzony protokół.

§ 10. 1. Świadectwa ratownika wydaje urząd morski na podstawie protokołu przewidzianego w § 9 ust. 2.

2. Urzędy morskie prowadzą ewidencję wydawanych świadectw ratownika.

§ 11. Kandydaci ubiegający się o uzyskanie stopni marynarskich lub rybackich, dla których przepisy dotyczące kwalifikacji zawodowych wymagają posiadania świadectwa ratownika, podlegają egzaminowi i otrzymują świadectwa ratownika na zasadach i w trybie ustalonych w rozporządzeniu.

§ 12. Świadectwa ratownika członków załogi statku pasażerskiego powinny znajdować się u kapitana statku i na każde żądanie organu inspekcyjnego powinny być okazane do kontroli wraz z imiennym wykazem oficerów pokładowych i członków załogi posiadających takie świadectwo, przydzielonych w wymaganej liczbie dla poszczególnych łodzi i tratw ratunkowych, jak również osób przydzielonych do obsługi silników, reflektorów oraz stałych i przenośnych radiostacji łodzi i tratw ratunkowych.

§ 13. Świadectwa ratownika wydane na podstawie dotychczas obowiązujących przepisów zachowują swą ważność.

§ 14. Traci moc rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 4 lipca 1933 r. o zapewnieniu statkom morskim służącym do przewozu pasażerów, obsługi łodzi i tratw ratunkowych oraz o świadectwach wioślarskich (Dz. U. z 1933 r. Nr 57, poz. 432, z 1934 r. Nr 13, poz. 109 i z 1935 r. Nr 15, poz. 85).

§ 15. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie miesiąca od dnia ogłoszenia.

Minister Żeglugi: J. Szopa

Załącznik do rozporządzenia Ministra Żeglugi z dnia 2 lutego 1970 r. (poz. 34).

..... Urząd Morski

ŚWIADECTWO RATOWNIKA

Na podstawie § 7 rozporządzenia Ministra Żeglugi z dnia 2 lutego 1970 r. w sprawie obsady łodzi i tratw ratunkowych morskich statków pasażerskich oraz wydawania świadectwa ratownika (Dz. U. Nr 4, poz. 34) stwierdza się, że:

Ob.
(imię i nazwisko)

urodzony dnia w złożył przepisanego egzamin dla uzyskania świadectwa ratownika.

Świadectwo niniejsze upoważnia do obsługi i kierowania łodziami i tratwami ratunkowymi:

- 1) polskich statków morskich*),
- 2) polskich statków morskich w żegludze krajowej*).

Nr

Dyrektor

*) Niepotrzebne skreślić.